

ΔΙΝΟΡΑ

Οί επιστάται συνεσφιγμένοι ἐντός τῶν πρασίνων αὐτῶν χιτώνων, κεκοσμημένων διὰ λευκῶν κομβίων καὶ κεκαλυμμένην ἔχοντες τὴν κεφαλὴν διὰ χαλκίων κασκέττων, ἡμίσειαν μόνον ὦραν ἄφρον τὸν πατέρα νὰ ὀμιλῇ, νὰ κλαίῃ μᾶλλον μετὰ τῆς θυγατρὸς του· καὶ κάποτε ἀπὸ τὸ ὀπισθεν τοῦ ἐντευκτηρίου ἀνοιγόμενον παράθυρον ἡ Δινόρα ἔβλεπε τὴν αὐλὴν ὅπου μόνον μεταξύ δύο μαυρισμένων τοίχων οἱ δεσμῶται περιεπάτουσαν καὶ παρέκει τὸ κηπάριον ὅπου οἱ φρουροὶ ἐκαλλιέργουν λαχανικά. . . Μακρόθεν, ὑπεράνω τῶν τοίχων τῆς φυλακῆς, διεκρίνοντο ὑψηλαὶ οἰκίαι, ἐν αἷς ἔζων ἐλευθέρως, διαγραφόμεναι ἐπὶ τμήματος ἐλευθέρου οὐρανοῦ. Ἡ Δινόρα ἐπεθύμει νὰ κατώκει μίαν ἐκ τῶν οἰκιῶν ἐκείνων καὶ ἐκείθεν ἀπὸ τινος παραθύρου νὰ κατασκοπεύῃ μακρόθεν, μακρόθεν προσπαθοῦσα νὰ ἴδῃ τὸν πατέρα της. . . Ἐκεῖνος ὁ στενὸς τετράγωνος ὀρίζων ὁ ὑπεράνω τῆς φυλακῆς διακρινόμενος, ἐλευθέρως ὀρίζων, ὁ ἀπὸ τὸν ὅποιον ἀνέπνεεν ὁ πατήρ της ἐκεῖ μέσα κεκλεισμένος ἔφερον δάκρυα εἰς τὴν νεαρὰν κόρην καὶ ἀπεσπᾶτο τῆς συνεντεύξεως μὲ καρδίαν συντετριμμένην καὶ μὴ δυαμένη νὰ προσφέρῃ ἄλλην λέξιν ἢ :

— Ἀντίο! Καλὴν ἀντάμωσιν!

Ἡ θύρα τοῦ κελλίου ἠνοίγετο καὶ ἐπανεκλείετο ἐπὶ τοῦ πατρὸς. Κατέβαινε ταχέως τὴν στενὴν κλίμακα ἣτις ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ἐντευκτηρίου τὴν ἐπανεφέρει εἰς τὴν ἐξώθυραν. Ἐρριπτε τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῶν τοίχων μὲ τὰς στρογγύλας ὄπας καὶ τοὺς τετραγώνους φεγγίτας, οἱ ὅποιοι τὴν νύκτα ἔλαμπον ὡς ὀφθαλμοὶ καὶ ἐσβέννυντο κατὰ τὴν προσδιωρισμένην ὦραν, καὶ προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ ἀπὸ τίνος ἐκ τῶν θυρίδων ἐκείνων τὸ φῶς ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Φερῶ, ὅστις ἀναμφιβόλως ὀλόλυζε, κρύπτων τὴν κεφαλὴν ἐντός τῶν χειρῶν του, τὴν αὐτὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐκείνη ἐσφόγγιζε τοὺς ἐξοργωμένους ἐκ τῶν δακρύων ὀφθαλμούς της, διὰ νὰ τὴν ἴδουν κλαίουσαν οἱ διαβάται. Διὰ νὰ κλαίῃ τάχα ἀφοῦ ἦτο ἀθῶος;

Καὶ τοῦτο διήρκει μέχρι τῆς αὔριον. Γλυκύπικρον ἀπόλαυσιν ἀπέφερον ἐκ τῆς φυλακῆς ἡ Δινόρα. Τὸν εἶδεν! Τοῦ ὀμίλησε! Ἡδυνήθη νὰ τοῦ ἐπαναλάβῃ, μεταξύ ἐνὸς στεναγμοῦ καὶ δύο πεπνηγμένων λυγμῶν, λέξεις τινὰς ἐλπίδος. Ἦρχισε νὰ συνειθίζῃ εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν. Ὅλαι αἱ ἐλπίδες της κατέρρευσαν, μία μόνη τῆς ἔμενε: ἡ φυλακὴ ἢ ὑπαρξίς της, πᾶσα, σαθρὰ καὶ ἄλαλος παρεργομένη ἐντός τῆς οἰκίας της εἶχε μετατεθῆ ἐντός ἐνὸς κελλίου τῆς εἰρκτῆς, ἀριθ. 42...

Ἡ Δινόρα ἐπέστρεφεν ἐκ τῶν ἐπισκέψεων της συχνάκις πεζῇ διὰ νὰ κουράζηται καὶ δύναται ἐπομένως τὴν νύκτα νὰ εὐρίσκῃ ὀλίγον ὕπνον, ὅστις τὴν ἔφρευγεν. Ἐπάλαιον ἐν τῷ πνεύματι της πυρετώδεις ὀπτασίαι ἐν αἷς ὁ πρίγκιψ Σαντεναὶ ἀνεμιγνύετο ὅσον καὶ ὁ Φερῶ. Ἀπὸ τῆς καταδίκης τοῦ πατρὸς της ἐχρονολογεῖτο ἡ πυρετώδης αὐτὴ κατάσταση.

— Πρέπει νὰ κυττᾷς καὶ τὸν ἑαυτὸ σου! τῆς ἔλεγε συχὰ ἡ Βικτορίνα.

Ἡ Δινόρα ὑψοῦσα τοὺς ὤμους, ἀπήντα.

— Τί μὲ μέλει.

Ἐπεθύμει νὰ κοιμηθῇ καὶ νὰ μὴ ἐξυπνήσῃ ποτέ. Ἐὰν δὲν ἔξῃ ὁ πατήρ της, θὰ ἀπέθνησκε. Μόλις ἦτο δεκαεννέα ἐτῶν, καὶ ὁ βίος τὴν ἐβάδρουν, τὴν ἐβδελύσσετο τὴν ζωὴν.

Ἡ ἀνεξήγητος καὶ σχεδὸν ὕβριστικὴ σιωπὴ τοῦ κυρίου Σαντεναὶ συνέτριψεν ἐτι περισσότερον τὴν καρδίαν τῆς Δινόρας. Δὲν ἤθελε πλέον νὰ σκέπτηται εἰμὴ τὸν πατέρα της καὶ ὅμως ἡ ἀφάνεια τοῦ πρίγγηπος, ὃν τοσοῦτον εἶχεν ἀναμιξτεῖ εἰς τὰ ὄνειρά της, τὴν ἐλύπει. Ἐσυνήθισε νὰ τὸν ἐνθυμῆται καὶ τῆς ἦτο πολὺ δύσκολον ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ βῆθη τῆς ὑπάρξεώς της τὴν ἀπάτην ἣτις ἦτο πλέον ἢ χίμαιρα, ἦτο ἔρωσ!

Ἐσπέραν τινὰ διευθύνετο πρὸς τι μέρος μὲ βεβαρυμένον βῆμα ὡς ἐκείνων οἵτινες σύρουσι μαζῇ τῶν τὴν ἀλγηδὸνα ὅταν διαβαίνουσα ἐδὴν τινα τῆς ὁποίας μηχανικῶς ἀνέγνω ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα «Ὀδὸς Φλωρεντίας», καὶ παρατηροῦσα πρὸς τὴν θύραν νέου μεγάρου μακρὰν σειρὰν ὑπηρετῶν καὶ ἀμαξῶν, σχεδὸν κατὰ τύχην διέκρινε τὰ οἰκόσημα τοῦ Σαντεναὶ, τὴν χρυσῆν σφύραν μετὰ τοῦ ἐμβλήματος Moul't Fier, πολὺ γενναῖος!

Ἡ Δινόρα ἐξήτασε τὸ μέγαρον ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐξήρχοντο περιτετυληγμένοι ἐν ταῖς μιλωταῖς αὐτῶν κομποὶ κύριοι καὶ κυρίαί, καθὼς ἀπὸ αἴθουσαν συναυλίας, καὶ ἀνεπήδων ἐν σπουδῇ ἐντός τῶν ἀναμενουσῶν ἀμαξῶν. Ἦτο κατὰστημα ὑδροθεραπευτικῆς, ἡ οἰκία τοῦ ἱατροῦ Σιέρη, τοῦ μεγάλου ἱατροῦ τῶν ἀναιμιῶν καὶ τῶν νευρώσεων. Ὅλο τὸ Παρίσι εἶχε περάσει ἀπὸ τὰ λουτρά του.

Ὁ πρίγκιψ Σαντεναὶ ἦτο λοιπὸν ἐκεῖ! Ἐὰν ἡ Δινόρα ἤθελε νὰ τὸν ἴδῃ, ἔπρεπε νὰ περιμένῃ. Σταματήσασα ἀνέγνωσε μίαν ἐτι φορὰν τὸ παλαιὸν λόγιον τοῦ οἰκοσῆμου, ἔπειτα στενοχωρημένη ὑπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἀμαξηλάτων, οἵτινες συνδιελέγοντο ἀναμεταξύ των, διασκεδάζοντες ἀστεῖως μὲ τὰς ἀταξίας τῶν κυρίων των, ἦτο σχεδὸν ἐτοιμὴ νὰ φύγῃ ὅτε ρίψασα τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, εἶδε τὸν νεαρὸν πρίγγηπα ἐξερχόμενον μὲ ἀνυψωμένον τὸ γουναρωτὸν περιλαϊμίον του καὶ ἰστάμενον εἰς τὸ κατώφλι διὰ ν' ἀνάψῃ τὸ σιγάρον του.

Τὸ αὐτόματον κίνημα ὅπερ ἐσταμάτησε τὴν Δινόραν, ἔπειτα ὤθησεν αὐτὴν δύο βήματα πρὸς τὸν Ρενέ, ἦτο ταχύτερον τοῦ στοχασμοῦ της. Εὐρέθη ἐνώπιον τοῦ πρίγγηπος ὡς νὰ τὸν ἐνίδρευε, καὶ ἐκεῖνος χαιρετῶν αὐτὴν μετὰ συνσταμένου μειδιάματος, ἐφαίνετο πεισθεὶς ὅτι ἐπιτήδεις ἐκείνη τὸν ἀνέμεγε ἐν γνώσει τοῦ ὅτι εὐρίσκετο παρὰ τῷ ἱατρῷ Σιέρη.

— Ἡ δεσποινὶς Φερῶ! εἶπεν ἐκπλησσομένη καὶ ἀνησυχῶν.

Ἐστὴ μηχανικῶς πρὸ τῶν πληθόντων ὑπηρετῶν, ἐνῶ ὁ ἡνίοχός του διέσχισε τὸ πλῆθος διὰ νὰ πλησιάσῃ. Μειδιάμα ἐξωγραφῆθη ἐπὶ τῶν χειλέων του καὶ προσέθετο: δι' ὅσα τὸ δυνατόν ἀξιεράστου ἦθους:

— Ἐχετε νὰ μοὶ ὀμιλήσητε;

— Μάλιστα, ἀφοῦ ἡ τύχη μὲ ἔρριψε ἐς τὸν δρόμον σας.

— Ἡ τύχη;

— Ἐνῶ ἐπερνοῦσα εἶδα τὴν ἀμαξάν σας, τὰ οἰκόσημά σας. . .

— Ἀ! εἶπε παρατηρήσας αὐτὴν ἀτενωῶς.

Τὴν εὐρίσκεν ἀρεκτὰ νόστιμην, πολὺ εὐμορφην μὲ τὸ σφυγμένον ἐπὶ τῆς μέσης της ἐπανωφόρι ποῦ τῆς ἐπήγαине τόσον ἐξαίρετα, μὲ τὸ χλωμὸ της προσωπάκι.

Τὸ ἤχημα ἐπλησίασεν εἰς τὸ πεζοδρόμιον.

— Ἀισιούθει! εἶπεν ὁ πρίγκιψ εἰς τὸν ἀμαξηλάτην. Σᾶς πειράζει νὰ περιπατήσωμεν ὀλίγον; ἠρώτησε τὴν Δινόραν.